
Ey nefis! Bařta Habîullah, bütün ahababın kabrin öbür tarafındadırlar.

Ey nefis! Bařta Habibullah, bütün ahababın, kabrin öbür tarafındadırlar. Burada kalan bir iki tane ise, onlar da gidiyorlar. Ölümden ürküp, kabirden korkup başını evirme. Merdne kabre bak, dinle, ne talep eder? Erkekesine lmn yüzüne gl, bak, ne ister. Sakın gafil olup ikinci adama benzeme.

Ey nefsim! Deme, “Zaman değişmiş, asır başkalaşmış. Herkes dünyaya dalmış, hayata perestiş eder, derd-i maişetle sarhoştur.” çünkü ölüm değişmiyor. F Irak, bekya kalb olup başkalaşmıyor. Acz-i beşer, fakr-ı insan değişmiyor, ziyadeleşiyor. Beřer yolculuğu kesilmiyor, sr’at peyd ediyor.

Hem deme, “Ben de herkes gibiyim.” çünkü herkes sana kabir kapısına kadar arkadaşlık eder. Herkesle musibette beraber olmak demek olan teselli ise, kabrin öbür tarafında pek esassızdır.

Hem kendini başiboş zannetme. Zira řu misafirhane-i dünyada, nazar-ı hikmetle baksan, hiçbir şeyi nizamsız, gayesiz göremezsin. Nasıl sen nizamsız, gayesiz kalabilirsin?